

2004. június 7. - **A nemzeti érdek szolgálata és a nemzetközi tőke globalista világhadserege**

Egy rémtörténet (agyrémtörténet) tárul az olvasó elé a Magyar Hírlap május 27-i számában. A cikk szerzője állítja, hogy rossz szellemek járnak-kelnek manapság az MDF-ben, de ugyanők jártak-keltek már korábban is. Ezek a rossz szellemek folyton késsel a kezükben várják az alkalmat, hogy hátba döfhessék az MDF jó szellemeit, egyik-másik elnökét, most éppen Dávid Ibolyát (és éppen a kampány idején), míg korábban Antall Józsefet (és éppen betegsége idején).

A horror szerzője meg is nevezi a rossz szellemeket - hiszen ha néven nevezzük őket, talán el is tűnnek. Többeket is említ, köztük az MDF két volt elnökét, Lezsák Sándort és Für Lajost, akik nemcsak elnökei voltak az MDF-nek, de az egykori alapítók közül valók, a kigondolók, a megszervezők és egykor a legtöbb kockázatot és felelősséget vállalók szűk köréből. Így válik aztán szerző tollán abszurdá a horror, maga a cikk szerzője pedig drámaírói tehetség híján, egészen komolytalanná.

Van azonban mégis valami figyelemre méltó ebben a cikkben. A maga nyomorúságos vádaskodásával ugyanis a rendszerváltás - és ezen belül az MDF - történetének egy általánosabb és - nehezen gyógyuló betegségére világít rá akaratlanul. Nevezetesen arra, hogy amikor a többpártrendszer kezdett kialakulni és egymás után születtek a pártok, többen eltévesztették az utcát és a házszámot, s nem éppen abban a pártban kötöttek ki, ahol politikai beállítódásuk szerint helyük lett volna. Ilyesmi persze történt tudatosan célszerű megfontolásból, megbízásból is. Hogy miféle megfontolás lehetett ez? Gondoljunk a negyvenes évek kripto-kommunista gyakorlatára, melynek révén nemcsak kívülről, de belülről is lehetett pártokat szalámizni, és terelni szándékaikkal, akaratukkal ellentétes irányba.

Az MDF annak idején, előbb az eseményeket elindító, széles körű mozgalomként, majd gyűjtőpártként, majd pedig kormányzó pártként sokféle emberi szándékot, törekvést foglalt magába, akarva-akaratlanul. Már története kezdetén voltak olyan ösztökélő nemzetközi erők, amelyek azt szorgalmazták, hogy az MDF az SZDSZ-szel kössön szoros szövetséget, vagy egyszerűen olvadjon össze azzal. Ennek fejében kínáltak politikai és anyagi támogatást is

támogatást is olyan személyek, mint például az egykori amerikai nagykövet, Mark Palmer, vagy a nemzetközi pénzember, Soros György. Aligha lehet véletlen, hogy a Magyar Hírlap liberális cikkírója most éppen olyanokat vádol azzal, hogy az MDF-et a mai Fideszbe akarják vinni, akik - másokkal együtt - a leghatározottabban ellenálltak mindenkor annak, hogy pártjukat a neoliberais oldalra taszítsák.

A szerző, szertelen vagdalkozásai során, néhány alapvető ténytet semmibe vesz. Először azt, hogy az MDF önállóságának feladásával vádolt személyiségek mindig azok között voltak, akik a legtöbbet tették a párt önállóságáért és megerősödéséért. Másodszor azt, hogy az MDF-nek a dolgok mai állása szerint első számú természetes szövetségese a Fidesz, és éppen e szövetségessel szemben politizálni, kampányolni nemcsak hogy ostobaság, de nem is tisztességes. Végül azt sem veszi figyelembe, hogy az MDF ma 2-3 százalékos támogatottságú párt, de akárhány százalékon áll is, mindenképpen kis párt, amelynek komoly szövetségésre van szüksége. Ha a szerző úgy véli, hogy ezt a szövetséget a mai neoliberais-ballibeláris oldalon kéne keresgélteni, akkor ezt kellett volna leírnia, és akkor még vitára érdemes embernek tűnhetett volna. Így legfeljebb izgatott eszközembernek látszik, akkor is, ha az elnök asszony lovagja szerepében tetszeleg.

A liberális szerzőnek nem tetszik, hogy Lezsák Sándor többször kijelentette: őt nem lehet Orbán Viktorral szembeállítani. Erre a kijelentésre oka volt, hiszen az ellenzéki MDF-nek nem Kovács László vagy Kuncze Gábor a szövetségese, hanem Orbán Viktor, és mégis vannak az MDF-ben, akik sajátos módon éppen vele szembe igyekeznek élezeni az ellentéteket. Itt sem az a fontos, hogy a Magyar Hírlap szerzőjének mi tetszik, mi nem tetszik, hanem az, hogy kinek és kiknek az érdeke másfajta szövetség felé irányítani az MDF politikáját. Nem nehéz felfedezni, hogy merről fúj a szél: ugyanabból a lukból fúj, ahonnan eddig is, legfeljebb műszakváltáskor érezni némi különbséget a fuvalat erején - ha valaki nem értené - hangsúlyozzuk ezúttal is: nem csupán az a tét most, hogy az MDF hány százalékos párt lesz az uniós parlamenti választáson, a legfontosabb kérdés az, hogy a nemzeti érdekeknek következetesen elkötelezett párt lesz-e, amíg létezik, vagy besorolódik segédcsoportnak a nemzetközi tőke globalista világhadseregébe. Ha ez utóbbi bekövetkezne, akkor létének értelmét is elveszítené.

Ideológiákon és politikai érdekeltségeken túl azonban van valami más is, ami figyelemre méltó az emlegetett cikkben és szerzőjében. Ez pedig az a minden erkölcsi gátlást nélkülöző magatartás, amely ugyancsak jelenségértékű a rendszerváltás folyamán. A rágalmozás, az alantas, kisszerű támadások rendre azok ellen, akik valamiképpen erkölcsi és szellemi fölényben vannak, és ezt a fölényt tetteikkel, munkával, erkölcsi tartással vívták ki maguknak a közéletben. Az említett támadók többsége pedig a maguk politikai jelentéktelenségétől szenvedők, a helyüket és önazonosságukat nem lelők táborából kerül ki, akik saját zavarukat próbálják politikára váltani, valami kétes értékű sikerélmény reményében.

Szerzőnket például annyira elvakítja a vágy, hogy mondjon valami nagyot és feltűnőt, hogy minden valóságérzékét és mértéktartást elveszít. Lezsák Sándort éppen azzal rágalmazza - ezt nyilván nagy közéleti durranásnak szánva -, amivel eddig még legvérmesebb ellenségei sem. Azt állítja ugyanis szerzőnk, hogy Lezsák Sándor a mostani kampány során vesztesre játszik, abból a célból, hogy a választáson kudarcot valló MDF-et betagothassa a Fideszbe. Aki Lezsák Sándort és eddigi tevékenységet kicsit is ismeri, az még rosszindulatból sem feltételezheti róla, hogy egyáltalán képes lenne vesztesre játszani. Annyit viszont mindenki tudhat róla, hogy mindenkor, minden helyzetben már-már követhetetlen munkabírással és erőbedobással képes dolgozni a vállalt ügy, s mindenekelőtt pártja sikere érdekében – akkor is, ha pártja egyik-másik vezetőjének vagy éppen elnökének a politikájával vagy munkamódszerével elégedetlen.

De bántja a Magyar Hírlap szerzőjét Für Lajos pusztá léte is, és persze néhány megszólalása az MDF ügyében, olyannyira bántja, hogy újabb ízléstelenségre ragadtatja magát. Mert valóban: hogy jön Für Lajos ahhoz, hogy megszólaljon, és ahhoz végképp, hogy aggódjon az MDF-ért? Először is, nincs miért aggódni, hiszen az MDF a lehető legjobb állapotban van, másodsorban aggódni joga és oka csak a szerzőnek van, aki mint az „elnök asszony lovagja” lelki szemeivel látja a hosszú kések éjszakáját és az „aggodalmaskodó” révén bekövetkező tragikus végkifejletet - persze csak akkor, ha ő egy pillanatra is elhagyni kényszerülne őrhelyét.

Tudom én, hogy a politikában is fájdalmas betegség az irigység, tudom is szánni az attól szenvedőket, amikor a náluk különbek és a valóságos teljesítmények láttán besárgulnak. De nehogy az legyen a bajnok, aki a kard helyett csak a sisakrostélyt tudja felemelni egy pillanatra, hogy aztán eltűnjön ismét az ismeretlenség jótékony homályában!

Bíró Zoltán

A szerző az MDF első elnöke